

Anordning vid ett staket.

Föreliggande uppfinning avser en anordning vid ett staket av stolpar, t.ex. störrar och långsträckta element, t.ex. slanor, som gör lätt att rikta upp stakets stolpar i ett önskat upprättstående läge, då de anordnats i en markyta, genom att stolparna uppvisar leder anordnade i dess nedre delar.

Enligt dagens teknik är staket gjorda av störrar, utgörande stolpar och slanor, utgörande långsträckta element mellan stolparna vid traditionella gårdsgårdar. De är miljömässigt omtäckta och intresset för inhägnader av denna typ helt i trämaterial är stort och ökande, nu även i villaområden. Traditionella inhägnader av störrar och slanor, t ex gårdsgårdar, uppvisar dock en rad brister och nackdelar.

1. Stolparna slås parvis ner i mark på ett förutbestämt väl avvägt inbördes avstånd med våningsvisa sammanbindningar, vanligtvis av vidjor som upplägg för slanorna. Stolparnas parvisa nedslagning och förankring i marken i upprättstående läge och utan slagyta förutsätter att markens beskaffenhet inte hindrar, då stolparnas spetsdel av trä, lätt tar skada och vanligtvis ej heller förmår förskjuta t ex stenar åt sidan. Detta innebär att avvikelser från uppgjorda tomtgränser ofta måste göras och godtas vid staketets framdragning. Detta kan möjligen godtas utmed lantegendomar, men är oacceptabelt som ägo gräns i villabebyggelse och oestetiskt utmed noga utstakade tomtgränser.

2. De i mark nedslagna stolparnas träändar utgör de traditionella staketens svagaste del genom sin utsatthet för bl. a markröta. Tryckimpregnerade stolpar används inte av tradition inom nämnda stakettyper och är även oacceptabelt ur miljösynpunkt. Nerfallna eller starkt lutande gårdsgårdar är en vanlig företeelse, särskilt om ett regelbundet underhåll försummas och nödvändigheten av komplettering med sidostöttor förbises som utgör besvärande hinder vid passage utmed och vid gräsklippning.

3. En uppenbar nackdel med gårdsgårdar av stolpar och slanor är begränsningen att bygga upp dem höga nog för att hindra rådjur och annat vilt att ta sig in på tomten. Rådjur förekommer i allt större antal, förorsakar stor förödelse inne på många tomter.

4. Möjligheten att enkelt kunna öppna inhägnaden var som helst utmed hela dess längd för fri genomgång och transport med t ex skottkärra föreligger ej heller.

5. Byggande av en gårdsgård kräver erfarenhet och särskilda fackkunskaper, varför "gör det självbyggen" sällan förekommer i samband med sådana konstruktioner.

6. Utöver gårdsgårdens behov av underhåll, är möjligheter till komplettering och efterjustering under uppbyggnaden och senare starkt begränsade. En vågrät anpassning vid varierande marknivåer kan inte heller göras.

7. Den traditionella gårdsgården kräver tillgång till långa slanor, vilka i bästa fall kan tillgodoses på plats i en hantverksmässig arbetsinsats vid en tänkbar

tillgång på lämplig skogsråvara i närområdet. Detta omöjliggör en rationell och på standardkomponenter uppbyggd produktion och lagerföring. Den vanliga lutande uppbyggnaden med långa slanor innebär också att flertalet störrar hamnar i direkt markkontakt med stor risk för rötangrepp.

8. Hörn och andra anslutningar i olika vinklar mellan längder av gärdgårdar är komplicerat att utföra på ett ändamålsenligt sätt.

Syftet med föreliggande uppfinning är att lösa ovan nämnda problem, genom att förse stolparnas nedre delar med inställbara leder, som gör att stolparna kan inställas till ett önskat upprättstående läge.

Tack vare uppfinningen har man nu åstadkommit ett staket, som monteras samman med hjälp av ett antal stolpar, som slås ner i marken med ett slagverktyg på ett förutbestämt avstånd från varandra med dess spetsar riktade ner i marken. Efter nedslagningen, kan stolparna således vid viss sned nedslagning, på grund av t.ex. stenar, resas upp i ett noggrant vertikalläge och därefter fixeras i detta läge genom åtdragning av bultförband anordnade i lederna. Efterjusteringar är också möjliga. Stolparnas nedre delar i och nära mark kan vid behov även enkelt bytas ut. Upplägg bär upp de längsgående elementen. Dessa utföres av parvisa steghalvor i standardmått sammanhållna med en skruv mellan stolparna, vilket innebär att de kan klämmas fast på varierande dimensioner på önskad höjd och önskat avstånd. Alla kan därigenom vid behov enkelt justeras på många olika sätt enligt nedan. Infästningssättet, med en centralt mellan störrarna

positionerad skruv, innebär också en enkel lösning för dessa åtgärder och en säkerhet, genom att den därvid erhållna fjädrade inspänningen vidmakthåller en förmåga att flexibelt, oberoende av varierande stolpdimensioner, genom detta inspänningssätt kunna kompensera för trämaterialalets måttvariationer i torrt respektive fuktigt tillstånd. En rad variationer i utformningen är alltså möjlig allt ifrån en gles, öppen och väl genomsiktig höjd utan krav på bygglov samt tillräcklig för att hindra t ex in hopp av rådjur och olika grad av täthet för att hindra att t ex rådjur kryper emellan. Även olika grad av snedställning av, de långsträckta elementen, för gårdsgårdsliknande utseende är också möjlig.

En viktig tillämpning av uppfinningen är att placera ut och justera uppläggen horisontellt i förhållande till varandra och till raden av upplägg och slanor i staketets längdled, oavsett höjdvariation i mark eller utförda islagningsdjup.

De långsträckta element, kan enkelt och friktionsfritt förskjutas i sidled för önskade öppningsmöjligheter, för passager varhelst man önskar utmed inhägnadens hela längd. Vid gräsklippning kan vidare god tillgänglighet åstadkommas genom att nedersta slanorna placeras på en för gräsklipparen anpassad fri höjd eller genom att de lyfts upp momentant av gräsklipparens front eller eljest relativt enkelt kan lyftas upp manuellt.

Uppfinningen beskrivs närmare med hjälp av några föredragna utföringsexempel under hänvisning till bifogade ritningar, på vilka

fig. 2 visar en sidovy av en del av ett stakets nedre del,

Fig. 3 visar en perspektivvy av ett staket.

Såsom framgår av figurerna 1 och 2, visas ett staket 1 uppbyggt på en markyta 2 bestående av upprätt stående stolpar 4 på ett förutbestämt avstånd 3 från varandra, Det uppräta läget åstadkommes av två leder 5 och 6, som är vända tvärs varandra och ovanför varandra vid stolpens nedre del 7, bestående av en långsträckt kropp 8, som längst ut uppvisar en spetsdel 9, som är till för att tryckas ner ner genom markytan 2 i dess utbredningsriktning 10 till ett förutbestämt önskat djup 11. Två stolpar 4 är sammankopplade parvis vid varandra med den ena leden 5, anordnad i ett distanselement 12 mellan dessa, som sammankopplar stolparna 4. Den andra leden 6 går genom distanselementet längre ner. Lederan 5 och 6 utgöres av vridbara axlar 13, t.ex. vagnsbultar. Stolparna 4 är anordnade utefter en tänkt långsträckt linje 14 på markytan 2 och att stolparna 4 är monterade samman med långsträckta element 15, t.ex. slanor, linor, band längs den långsträckta linjen 14.

Såsom framgår av figur 3, visas att uppläggen, som utföres av parvisa steghalvor a, bär upp de längsgående elementen 15, sammanhållna med skruv b mellan stolparna.

Linjerna c visar ett av flera möjliga alternativ till mera traditionella uppläggssätt.